REJESTR DOTYCZY:

HIPP Franciszek

s/c ..... i .....

z d. .....

* ~~20 paźdz. 1900~~ w ~~Lwowie~~

kraj: ~~MAŁOPOLSKA WSCH.~~

† ~~13 grudn. 1965~~ magle w Devizes, ~~Wilts~~

kraj: ~~UK~~

pochowany: Willesden Cemetery, London

nr grobu: .....

Nr rejestracyjny

222 / 65

Nota zamieszczona:
w tomie I
czesci pierwsza

Indeks

LEKARZE/medyc./
M.D (Lwów 27)

Copyright: 1970
B.O. Jeżewski

Źródła i bibliografia c.d.

znak rozpoznawczy

Uwagi:

Nota:

Przypisy:

958 ~~673~~ syn w UK
~~927~~

Źródła i bibliografia: | **znak rozpoznawczy**

RO34-rezerw. 224.773,ppor.san.rez. dr. /* 2o.10.1900/ 121/34/

Dziennik Polski - nekrologi:
17.12.65 - żona,syn
21.12.65 - lekarze i personek szpit. w Penley
23.12.65 - lekarze b.szpit.pol. nr 4 18/17,21 i 23.XII.65/

Tydzien Polski 18.12.65 - nekrolog M.i Z.Szyszko-Bohusz 47/18.XII.65/

Dziennik Polski 12.12.65 - wspomnienie 18/12.XII.66/

Naturalizacja - BNA 6o819.6o 1o3/BNA 6o819.60/

Ewid. ofic. b. biura gen. Andersa 4o4

Biuletyn Lwowa nr 1o i 12 OŻ / nr 1o i 12/

Medical Register ed. 1966 114/ed.66/

Bibliography of Books in Polish or Relating to Poland 149/I-poz.3141/ ~~4o~~

Ś. † P. 21/12

dr med FRANCISZEK HIPP

kapitan lekarz 2 Korpusu, b. lekarz polskich szpitali w Iscoyd Park i Penley, zmarł nagle 13 grudnia 1965. Nabożeństwo za spokój duszy Zmarłego zostanie odprawione w kaplicy szpitala w Penley w środę 22 grudnia o godz. 8.30.
Cześć Jego pamięci!

LEKARZE, SIOSTRY i PERSONEL SZPITALA w PENLEY

10113

17/12 Ś. † P. 222

Dr. med. FRANCISZEK HIPP

Kapitan 2 Korpusu, uczestnik kampanii wrześniowej i włoskiej, ur. w 1900 we Lwowie, zmarł nagle 13 grudnia 1965 w Devizes w Anglii. Nabożeństwo żałobne za jego duszę odbędzie się w kaplicy Ojców Jezuitów — 182 Walm Lane, London N.W.2 we wtorek 21 grudnia. Po nabożeństwie nastąpi odprowadzenie zwłok na wieczny spoczynek na cmentarz Willesden. O tej bolesnej stracie zawiadamiają pogrążeni w głębokim smutku

ŻONA, SYN, SIOSTRA I RODZINA w Anglii
SIOSTRY I RODZINA w Polsce i Czechosłowacji

10091

222 Ś. † P. TP. 18/12

Dr. med. FRANCISZEK HIPP

Kapitan 2 Korpusu, wierny syn m. Lwowa, zmarł nagle 13 grudnia 1965 w Devizes w Anglii. Nabożeństwo żałobne odbędzie się w kaplicy Ojców Jezuitów, 182 Walm Lane, N.W.2, we wtorek 21 grudnia o godz. 1.30, po czym nastąpi odprowadzenie zwłok na cmentarz Willesden. W Zmarłym straciliśmy najlepszego przyjaciela.

Pogrążeni w głębokim smutku

10092 **M. i Z. BOHUSZ-SZYSZKO**

23/12/65 Ś. † P. 222

Dr med. FRANCISZEK HIPP

KAPITAN LEKARZ

odznaczony Krzyżem Zasługi i innymi odznaczeniami, zasłużony st. ordynator oddziału chirurgicznego 4 Szpitala Polskiego w Iscoyd Park, serdeczny opiekun naszych rannych i chorych w kampanii wrześniowej i włoskiej, zmarł nagle w Devizes 13 grudnia 1965, przeżywszy lat 65.

Pogrzeb odbył się 21 grudnia na cmentarzu Willesden w Londynie.

Zawiadamiają pozostali w głębokim smutku

PRZYJACIELE I KOLEDZY LEKARZE
b. 4 SZPITALA POLSKIEGO

10131

12 grudnia 1966 r.

Dr med. Franciszek Hipp

13 grudnia ub. roku zmarł niespodziewanie na serce w Devizes w Anglii śp. dr med. Franciszek Hipp. Urodzony w 1900 we Lwowie, wyrósł, kształcił się i rozwinął szeroką działalność lekarską w tym ukochanym przez niego mieście.

Od młodzieńczych lat musiał nie tylko samodzielnie zdobywać wykształcenie, lecz również pomagać rodzicom w kształceniu młodszych braci i sióstr.

Do IV gimnazjum zaczął uczęszczac w 1911, lecz wojna przerwała mu naukę. Z końcem 1918 zgłosił się jako ochotnik do wojska polskiego, brał udział w obronie Lwowa i następnie w walkach przeciwko Bolszewikom.

Przez czas nauki brał czynny udział w akademickim życiu społecznym i cieszył się zarówno uznaniem, jak i przyjaźnią kolegów i profesorów.

Praktykę lekarską rozpoczął w Sanatorium Czerwonego Krzyża, specjalizował się następnie w chirurgii kostnej w szpitalu państwowym i przeniósł się później do szpitala dziecięcego im. Św. Zofii, w którym pracował jako chirurg-operator do wybuchu wojny.

Jego praca lekarska w tym okresie czasu szła dwoma równoległymi torami: wykonywał swoje obowiązki w szpitalach, a równocześnie stał się lekarzem domowym biedoty lwowskiej, znajdując zawsze dla niej czas i niosąc jej bezinteresowną pomoc. Dużo później, w Rosji Sowieckiej i na Środkowym Wschodzie zdarzyło mi się kilkakrotnie rozmawiać z jego dawnymi pacjentami z przedmieść lwowskich, a opinie ich brzmiały wdzięcznością i uznaniem.

Z wybuchem wojny we wrześniu 1939 został dr Hipp powołany do wojska, jako porucznik lekarz rez. i przydzielony do VI Okręgowego Szpitala Wojskowego, lecz po wkroczeniu wojsk sowieckich do Lwowa został przeniesiony do Przemyśla, w którym zgromadziła się duża liczba rannych żołnierzy, a brakowało chirurgów.

Praca w okręgowym szpitalu przemyskim była w tym czasie już bardzo trudna, gdyż środki lekarskie i opatrunkowe były na wyczerpaniu i nie było żadnych widoków na ich uzupełnienie. Szpital był przepełniony chorymi i rannymi żołnierzami nie tylko polskimi, lecz i sowieckimi. Władze sowieckie zażądały od dr. Hippa by wobec braku opatrunków zdjął bandaże z żołnierzy polskich i założył je żołnierzom sowieckim. Pomimo nalegania i gróźb sowieckiego dowódcy, dr Hipp stanowczo odmówił wykonania tego zarządzenia.

Poważniejszy konflikt z władzami sowieckimi miał miejsce w październiku, gdy przywieziono do szpitala beznadziejnie chorego wyższego oficera sowieckiego i zażądano, by dr Hipp dokonał na nim operacji. Doktor nie miał już żadnych środków znieczulających i niezbędnych narzędzi, więc i tym razem odmówił wykonania rozkazu, ryzykując natychmiastowe aresztowanie.

W Przemyślu w tym czasie powstał już Związek Walki Zbrojnej, a dr Hipp był jednym z jego organizatorów. W szpitalu okręgowym w tajemnicy odbywały się narady konspiracyjne, a w zakamarkach szpitalnych i piwnicach ukrywano ludzi i broń. Po kilku miesiącach NKWD wykryło organizację i rozpoczęło jej likwidację. Zagrożony aresztowaniem, dr Hipp przeniósł się do Lwowa i ukrył się jako chory w państwowym szpitalu.

Wykryło go tam NKWD i odesłało do więzienia w Przemyślu. W czasie śledztwa żądano od niego wskazania innych organizatorów i członków ZWZ-tu, a gdy odmówił — zastosowano niemiłosierne bicie i tortury. Głęboka wiara, prawość charakteru i siła woli pozwoliły mu przetrwać to wszystko i nie załamać się. W październiku 1940 został skazany przez trybunał sowiecki na karę śmierci i osadzony w więzieniu w pojedynczej celi.

Oczekiwanie na wykonanie wyroku trwało kilka miesięcy i dopiero w maju 1941 niespodziewanie wywieziono go do Rosji i wznowiono śledztwo. Wybuch wojny z Niemcami i umowa gen. Sikorskiego z rządem sowieckim, przyniosły dr. Hippowi wybawienie i wolność.

Dalsze lata wojny przebył w szeregach 2 Korpusu, pełniąc obowiązki ordynatora-chirurga kolejno w szpitalach polowych 6 i 8 Dyw. Piech., 1 Szpitala Wojennego w Rosji Sow. i na terenie Środkowego Wschodu. Na froncie włoskim, jako dowódca czołówki chirurgicznej wielokrotnie docierał samolotem do wysuniętych stanowisk pierwszej linii i operował pod ogniem artylerii nieprzyjacielskiej. W 1944 został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi z Mieczami.

Po przybyciu do Anglii pracował początkowo jako ordynator-chirurg w 4 Szpitalu Polskim w Iscoyd Park, a po zlikwidowaniu tego szpitala w angielskich szpitalach.

W długoletniej pracy lekarskiej śp. dr Hipp dał się poznać jako człowiek prawy, o niezachwianym poczuciu patriotyzmu, wymagający w stosunku do siebie samego i podwładnych, sprawiedliwy i uczynny dla ludzi. Troskliwy i ofiarny stosunek do pacjentów zyskał mu wśród nich duże grono szczerych przyjaciół, wspominających z żalem przedwczesne odejście tego nieprzeciętnego człowieka.

Zygmunt Bohusz-Szyszko

6427